

men jeg vil kun paastaa, at Tallet af dem af vore Landbrugere, der have Interesse i at slippe for Konkurrencen med Mais, er langt overveiende dem, som kunne have Interesse i at vedblive at beholde Mais som Raastof. Det viser sig noksom allerede nu, hvor ganske overordentlig lille en Rolle Maisen spiller som Foderstof her i Landet. I Bemærkningerne til det af mig fremsatte Forslag om Forandringer i Told- og Skibsafgiften har jeg gjort opmærksom paa, at for Syllands Bedkommende — at ikke det øvrige Land er taget med, hidrører fra, at vi ikke have haft lignende Oplysninger fra det øvrige Land, og ligger ikke i nogen Underfundighed med, at man i det øvrige Land skulde bruge Maisen som Foderstof i større Maal end i Sylland — synes Forholdet at være det, at kun omtrent en Femtedel af det indførte Mais er brugt som Foderstof, altsaa forholdsvis en meget ringe Del. Jeg huster ikke bestemt det sidste Tal, vi have for den samlede Indførsel af Mais i et Aar, men det staar for mig, som om den i ethvert Tilfælde ikke overstrider nogle Hundrede Tusinde Tønder om Aaret, og tager man saa en Femtedel deraf som Foderstof, saa vil jeg dog egentlig spørge, om Fordyringen af dette Foderstof, for den forholdsvis ringe Del, der bruger det, veier Noget, sammenlignet med, at alle Landbrugere, der have Korn at afsætte, slippe for denne bekværlige Konkurrent. Og naar den ærede Ordfører har villet gjøre gjældende, at efterat Lovbestemmelsen var traadt i Kraft om Produktbeskatningen for Brændevin, vilde dermed hele Spørgsmaalet have tabt i Interesse, idet man saa kunde forudsætte, at Maisen ikke vilde blive brugt i Brænderierne, saa er dette en fuldstændig Misforstaaelse, thi i de første fire eller fem Aar kunne Brænderierne i Følge Forslaget, som det er vedtaget ved anden Behandling, blive ved med Rarrumsbeskatningen, saa i det Mindste i disse fem Aar kan Forholdet med Hensyn til Forbruget af Mais i Brænderierne blive nøjagtigt det Samme som nu. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at min Formening om det Gavnliges for Landbruget ved at der lægges en klæffelig Told paa Mais, som har fundet sit Udtryk i Lovforslaget § 1, ikke hidtil er blevet svækket, og jeg vil meget anbefale, at man vil optage i Lovforslaget, naar det forlader dette Thing, ikke blot den større Begunstigelse for Sukker, men tillige som Kompensation en Told paa Mais. Skulde den ærede Ordfører have Ret i, at Mais, naar Brænderibeskatningsloven er traadt i Kraft, ikke vil komme ind her i Landet, har jeg som Finansminister gjort

en daarlig Forretning, idet Kompensationen for Sukkerafgiften saa vil ubestaa, naar den skal søges i Mais. Men jeg har fuld Fortrøstning til, at Bestemmelsen i Paragrafen om Mais, vil nok kunne dække Tabet paa Sukker. (Afbrydelse af Ordføreren [Tauber]). Den ærede Ordfører siger i høi Grad. Men naar han i Gaar udtalte, at Maisen ikke længer vil blive indført til Brænderierne, og kun blive indført som Foderstof, saa bliver det ikke „i høi Grad“, thi der er ingen Grund til at antage, at det skulde blive brugt til Foderstof efter en større Maalestof end hidtil, og det er saa lidt, at Kompensationen efter den ærede Ordførers eget Udgangspunkt ikke vil blive „i høi Grad“. Jeg skal paa Forhandlingernes nuværende Trin indskrænke mig til disse Bemærkninger om Lovforslaget.

Clausen: Naar den ærede Minister ønskede Kompensation for Nedgangen i Tolden paa Sukker og nævnte de forskellige Gjenstande, som kunde blive Kompensations-emner, saa er jeg meget bange for, hvis det er en Betingelse, som Ministeren stiller for at kunne modtage hele § 2, at denne da ikke paa nogenjomhelst Maade vil kunne vedtages her i Thinget. Hvad Maistolden angaar, saa er det jo saaledes, at Maisen føres til Egne, hvor den ikke alene anvendes til Brænderierne, men ogsaa til Fedevæg og derved bevirker, at man faaer en Fordel ved at kunne udføre sine egne Kornvarer, istedet for at man ellers maatte bruge dem til at fede med. Sagen er jo den, at i de bedre Egne her i Landet bestemmer Landets eget Forbrug ikke Prisen paa vore Kornvarer. Det er saaledes f. Ex. Udlandets Pris paa Maltbyg, der bestemmer Prisen paa Byggen i de bedre Egne af Landet; og det er jo en given Ting, at naar vi kunne føre saadanne gode Bygvarer ud af Landet til høiere Priser og faae andre Varer ind, som have den samme Evne til det, de skulle anvendes til, nemlig som Fedekorn, og samtidig faae disse meget billigere, saa er den Told, vi lægge paa Mais, en Beskatning paa hver Td. Fedekorn. Selv om der skulde være Noget i den ærede Finansministers Betragtning, at dette for visse Egne af Landet vilde være uden al Betydning, saa tror jeg dog ikke, at vi ville kunne haabe at faae et saadant Forslag vedtaget her i Thinget. Ligesaalidt tror jeg, at det vil være muligt at sœie den ærede Minister i at vedtage § 3 om Nedsettelse af Indførselstolden paa St. Croix-Sukker. For det Første synes der jo ikke at være nogen Grund for os til at komme St. Croix hyderligere imøde. Naar vi gjen-